

יוסף זוסדני ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "הספדי זוסף זרחלי" (בהשתתפות כולל "חוני המעלוי")
 העלו ל"אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מרחשון התשע"ז

מתפללים

שבת כח' אלול ה-תשפ"ב
פרשה: נצבים
 הפטרה: שוש אשיש
 המולד ליל שני
 בשעה: 21:00 - 6 חלקים

הדלקת נרות - 18:15
צאת השבת - 19:06
ר"ת - 19:49

הדלקת נרות בשבת הבאה **18:06**

שעה	פרשה
5:18	עמוד השחר
5:24	זמן טלית
5:31	זריחה
6:31	חצות
12:31	מנחה גדולה
13:03	שקיעה
18:36	

מציאות אחת
 ב"הקהל" התאחדו כל ישראל למציאות אחת, לכן קראו במעמד הקהל בתורה שבכתב דווקא, שכן חלק זה בתורה הוא למעלה מהבנה והשגה (שלכן גם מי שאינו מבין את פירוש הדברים מקיים מצוות תלמוד תורה בלומדו תורה שבכתב), ובעניין זה כל ישראל שווים.

העלו לרפואת חמי וחמולי שלום בר שמחה זמרים בת רחל מנשה בז' זכו וצויה מרת אחותי דינה בת רחל הרוצה להקדיש את העלו או חלקו בטל ... 052-5079555

"מי מפקד מתשובה?"
 מספרים על עובד בישיבה לבעלי-תשובה, שנכנס אל האדמו"ר בעל ילב שמחה' מגור וסיפר לו על הישיבה ועל תלמידיה. בתוך כך עלה חשש בליבו, שמא האדמו"ר מדמה שאף הוא 'חוזר בתשובה', ומיהר להבהיר: "אבל אני עצמי אינני בעל-תשובה". הגיב האדמו"ר: "למה באמת?"...
 סיפור זה מדגים את עיוות המושגים שנתחולל בימינו. מושג יסודי כל-כך ביהדות, שעליו אנו מבקשים שלוש פעמים ביום ("השיבנו אבינו לתורתך"), שושמש ועוות, עד שיהודים שומרי תורה ומצוות מרגישים שאין הוא שייך אליהם. על מה הם חושבים אפוא כשהם מכים, על הזם באמירת 'אשמנו, בגדנו', וכשהם מבקשים שהקב"ה ישיבם בתשובה שלמה?
כלי מהנאות

שורש הבעיה הוא בתפיסת המחנות שהשתרשה בתוכנו. הכול נמדד במונחים כיתתיים וקבוצתיים. אנשים רואים את העולם מבעד למשקפיים של מחנות וקבוצות, וכל המושגים משתנים בהתאם לכך. יש מושגים שנתפסים כשייכים למחנה פלוני ומושגים ששייכים למחנה אלמוני, ואסור חס-ושלום להתקרב למשהו שמיוחס למחנה 'הוא'.

וכך אנו מאבדים את היופי של רעיון התשובה, שאינו שייך למחנה כלשהו ולקבוצה מסוימת, אלא לכל יהודי כאשר הוא. הכול זקוקים לתשובה - דתיים ושאינם דתיים, מי שהתחנכו ברוח היהדות ומי שלא וכו' לחינוך יהודי. התשובה היא מושג יסודי ביותר של הזדככות והיטהרות עצמית, ומיהו שאינו זקוק להזדככות ולהיטהרות?
 כאשר מייחסים את מושג התשובה לסוג מסוים של אנשים, ממילא מרגישים כל האחרים שהתשובה לא נועדה בעבורם. דווקא יהודים שומרי מצוות יודעים עד כמה עליהם לשוב בתשובה. דווקא יהודי דתי, שהתחנך לאורה של תורה ומכיר את היקף דרישותיה מהאדם היהודי, מסוגל להרגיש יותר מכל אחד אחר עד כמה עודנו רחוק מהאידיאל של התורה. דווקא הוא יודע עד כמה הוא נכשל בחיי היום-יום, ועד כמה עליו לשוב בתשובה ולתקן את דרכיו.

במובן מסוים, דווקא מי שזכה לחינוך תורני צריך לעשות תשובה מעמיקה יותר ממי שלא קיבל חינוך יהודי. הלה יכול למעון להגנתו שלא ידע, שהיה יתינוק שנשבה! אבל מי שקיבלו חינוך של תורה, ספגו את ערכיה ויודעים את דרישותיה, ציוויה והוראותיה - מה ישיבו ומה יסבירו?

כתובה וחתונה אברהם אלתר

"ויגידו לו לאמר עוד יוסף חי"
 אלישע הוא בחור מיוחד. חדור רוח שליחות ודבקות במטרה, דרכה הוא מוצא גם את פת לחמו. עבודתו הינה קירוב רחוקים בקהילת יוצאי אתיופיה ויוצאי מדינות חבר העמים, השוקדים על לימודיהם במכללה להנדסאים במסגרת עתודה צבאית.
 את הסיפור ששמע באותו יום קיצי מהביל של שלהי חודש אלול, לא ישכח אלישע לעולם.

שעת אחר הצהריים. אלישע לבוש מדים. מאחוריו שבוע ארוך של שירות מילואים מפרך בבסיס הצבאי בצאלים, ולפניו נסיעה ארוכה עד טבריה עיר מגוריו, בחלקה הצפוני של הארץ. את שעות הנסיעה, רוויות תחנות הביניים המייגעות. הוא מתכנן להעביר בשינה. או לכל הפחות בנמנום חלקי. התכנית מצליחה באופן חלקי. אלישע משעיין את ראשו על המושב שלפניו ושוקע בשינה שנקטעת מידי פעם, עם עצירה פתאומית בתחנת האוטובוס, או סתם כך מחמת עומס התנועה.

ואז, לקראת חלקה האחרון של הנסיעה, כאשר התנומה מפנה את מקומה ליקיצה מבולבלת. עולה לאוטובוס באחת התחנות דמות בלתי מוכרת, המעוררת נו, באלישע. יראת כבוד.

זהו יהודי בעל זקן שיבה. לבוש פראק רבני ולראשו מגבעת המבורג, התר בעיניו אחר מקום ישיבה פנוי. האוטובוס עמוס לעייפה ועיניו של הרב משועות למקום כלשהו, ואלישע, שממש במקרה יושב לבדו על ספסל של שני מושבים, אינו יכול לעמוד - או נכון יותר לשבת - מנגד. הוא מניף את ידו ומסמן לנוסע הנכבד על המקום שלצידו.

הנוסע מתרווח לצידו של אלישע. כששפתיו ממלמלות "תודה", ובכך נרקמת ידידותם של השנים. לכל הפחות עד גמר הנסיעה.

שני יהודים יושבים איש לצד רעהו. האחד הוא דיין נשוא פנים. והשני - בחור דתי צעיר השב משירות מילואים. על מה ישוחחו? במה יעסקו? במכנה המשותף לכל מי שעמדו רגליו על הר סיני: בדברי תורה.

נפתחת לה השיחה בפרשת השבוע, מתגלגלת לה אל הדף היומי, ונחתמת בפרפרת נאה.

השמש כבר שקעה לה זה מכבד. האורות שלצד הכביש נדלקים באחת ושופכים נתיבי אור כתמתמים אל פנים האוטובוס העמוס. והנוסע הנכבד מוצא מקום להתעניין בעיסוקו של אלישע שלנו.

המילים קולחות מפיו של אלישע. הוא מספר על עבודתו עם יוצאי אתיופיה, עם עולי חבר העמים. על הנסיונות החוזרים ונשנים לחבר אותם למעייני הנצח. לעניין אותם בשיעורי תורה, להשפיע עליהם לקיים מצווה ועוד מצוה. על ההצלחות הקטנות והנדירות. ועל האכזבות התדירות יותר.

הודעות מרכז "Shofar for Zion" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555
לוח שנה
 לידיעת הציבור אפשר לרכוש לוח שנה. כמו כן אפשר לרכוש לוח שנה בצורת טבלה על דפים בגודל A4. הרכישה אצל יובל פרטובי פל... 0505919251

העלו לרפואת והצלחת יוסי ביטון הבעלים של "אביזרי הגולן" וכל משפחתו ישלם ה' פעולו אמן

photo: netep & arehici

"אתם נצבים היום כולכם לפני ה' אלהיכם"
 יש לפרש בדרך רמז, כי כידוע שכתאשר עם ישראל מאוחדים ואוהבים אחד את השני ומוחלים אחד לשני, גם השם יתברך מתנהג אתם בחסד וברחמים. וידוע ש"השם" זה מדת הרחמים, ו"אלקים" זה מדת הדין, וכאשר עם ישראל יהיו מאוחדים יוכלו להתייצב לפני השם יתברך גם בשעה ששולטת מדת הדין, כי מדת הדין תתהפך למדת הרחמים.

וזו שאומר הכתוב: "אתם נצבים היום כולכם", אם תתייצבו כולכם יחד ותהיו מאוחדים, אז: "לפני ה' אלהיכם", דהיינו תוכלו להיות לפני השם יתברך בין כשהוא במדת הרחמים ובין כשהוא במדת הדין, כי כשיראה השם יתברך שאתם מתנהגים באהבה ואחוה שלום ורעות, יקום מכסא דין וישב על כסא רחמים.

"אתם נצבים היום כולכם לפני ה' אלהיכם"
 בשורה טובה היא לישראל - מסביר בעל "יסוד העבודה" - שדינים יבוא לפני המלך בכבודו ובעצמו, וכמו שאמר הכתוב "לפני ה' אלקיכם". משל לעבד שסרח על המלך, ויודע הוא, כי אם חלילה יימסר דינו ביד השרים, אחת דתו להתחייב בנפשו, אבל אם יבוא דינו לפני המלך הרחמן בעצמו, אפשר ויחון אותו מרוב חמלה...

"פן יש בכס איש או אשה או משפחה או שבט אשר לבבו פונה היום מעם ה' אלהינו ללכת לעבוד את אלהי הגוים ההם"

אמרו רבותינו בתלמוד (שבת קח:): "כך אומנותו של יצר הרע, היום אומר לו עשה כך ולמחר אומר לו עשה כך, עד שאומר לו עבוד עבודה זרה והולך ועובד".
 רכבת שנשמטה מבין פסיה אפילו כחוט השערה סופה שתשטם לגמרי ותמיט אסון על נוסעיה. ובתורה (דברים יא, טז). כתוב: "וסרתם ועבדתם"

אלהים אחרים, ורש"י מפרש: "וסרתם, לפרוש מן התורה ומתוך כך 'ועבדתם אלהים אחרים', שכיין מפירש אדם מן התורה הולך ומדבק בעבודה זרה. וכן אומר דוד המלך (שמואל א, כו, יט) "כי גרשוני היום מהסתפח בנחלת ה' לאמר לך עבוד אלהים אחרים", ומי אמר לו כך? אלא כיון

"איזן סליחה"

אל רבי שמואל מסלונים נכנס יהודי שלא היה שלם במעשיו, והרבי ראה לנכוז להוכיחו על התנהגותו. אולם בפי האיש היה תירוץ והסבר לכל דבר. בעניוין אחד טען שאין זה הטא. בדבר שני הסביר שלא הייתה לו ברירה, על מעשה שלישי הגיב שזו עבירה קלה שהבול נבשלים בה, וכיוצא באלה. נענה הצדיק: "עבשיו אני מביין את פירוש הפסוק 'לא יאבה ה' סלוח לו'. איר ויתבן שהקב"ה יסרב לסלוח ליהודי, והלוא הוא א-ל-רחום והננו?" אלא פירוש הפסוק הוא - 'לא יאבה' החוטא, שה' יסלח לו. הוא אינו עומד בהכנעה לפני הקב"ה ומבקש סליחה על חטאיו, אלא הוא מדמה שלא חטא או שהחטא כבר נסלח לו, וממילא איזן הקב"ה יוכל לסלוח לו".

ליל חמשה עשר

דיני עונג שבת וכבוד שבת, וההכנות לקראת שבת
 ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

אפיית פת לכבוד שבת

ואף בזמנינו שהנחתום מכין במאפיה חלות מיוחדות לכבוד שבת, ראוי ונכון שתאפה האשה חלות בעצמה בביתה, משום כבוד השבת, וגם כדי שתפריש חלה לתקן הטאה שאיבדה חלתו של עולם שהוא האדם הראשון, והיה הדבר בערב שבת.

ואם בני הבית מועטים, ואינם צריכים כל כך פת עד שיהיה בעיסה שיעור הפרשת חלה, בזמנינו שאפשר להקפיא החלות במקפיא, נכון יותר שתאפה הרבה בערב שבת אחד כשיעור חלה, ותקפיא החלות הנותרות לשבת הבאה, ולא תאפה מדי ערב שבת פחות משיעור חלה.

יג. אף מי שנוהג להקל לאכול פת של נחתום גוי, צריך להזהר בשבת שיאכל פת שנאפית על ידי ישראל דוקא, אלא אם כן אין לו פת אחרת לשבת.

יד. יש נוהגים לאכול מאכלים ממולאים בבשר בשבת, זכר למן שהיה מונח בין שתי שכבות הטל, אחת מלמעלה ואחת מלמטה והמן ביניהם.

תקנה נגד הפקעת שערים

טז. אם מוכרי הדגים מפקיעים את מחיריהם מחמת שרואים שהיהודים קונים דגים בכל מחיר כדי לכבד את השבת, ראוי ונכון שראשי הקהל יגורו גזירה שאין רשות לשום אדם לקנות דגים עד שיורידו המחירים, כדי שעל ידי כך יוכלו גם העניים שבישראל לקנות דגים לשבת, ואף על פי שעל ידי כך יתבטלו במקצת ממצות עונג שבת, מכל מקום מלבד שיכולים לקיים מצות עונג שבת בשאר מאכלים, גם יגרום הדבר שלאחר זמן מסויים יוכלו כולם לקיים מצות עונג שבת בדגים כראוי, אחרי שיורידו מוכרי הדגים את המחירים מחמת התקנה שלא לקנות מהם.

ואין לחלק בזה בין כשמוכרי הדגים הם נכרים לבין כשמוכרי הדגים הם יהודים, ואף כשהם יהודים אם מפקיעים את השערים ראוי לעשות תקנה שלא יקנו מהם.

טז. ראוי לתקן התקנה הנ"ל כנגד מפקיעי שערים, אפילו כשאין מוכרי הדגים מפקיעים השער ביותר, וכל שרואים שהמוכרים מפקיעים השערים ללא סיבה מוצדקת יש להם לתקן שלא יקנו מהם.